

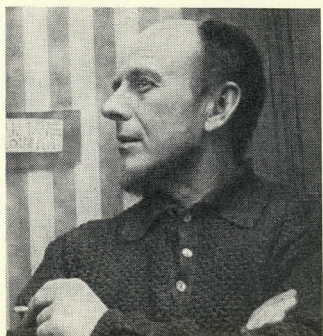
PRMS

70

Repertoár malé scény, ročník 8, 1970, cena 3 Kčs

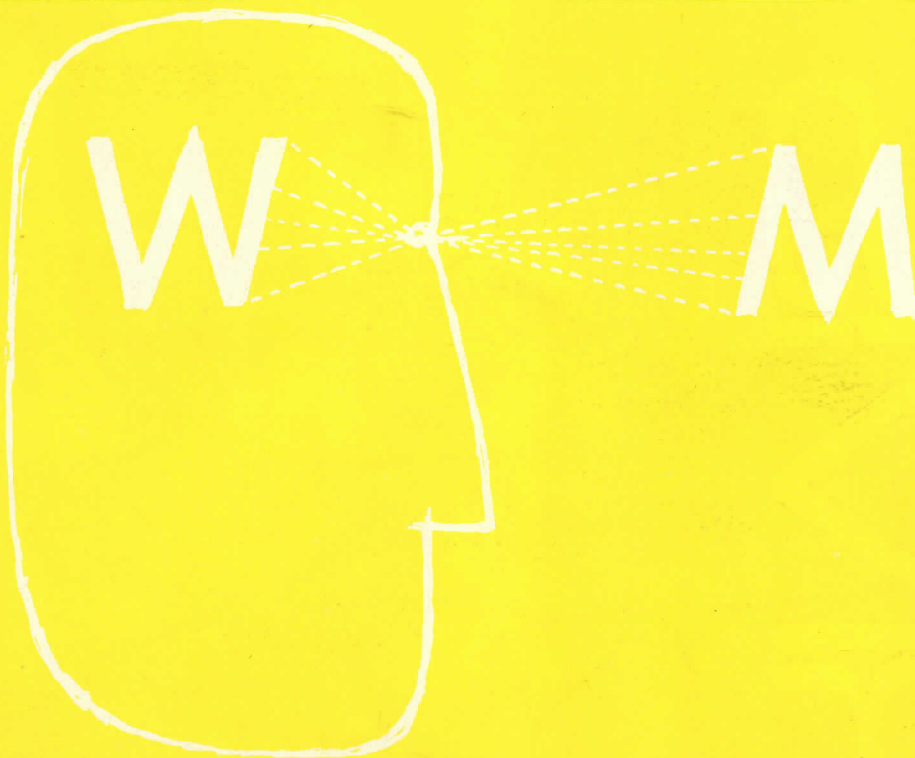

VYSTAVUJE

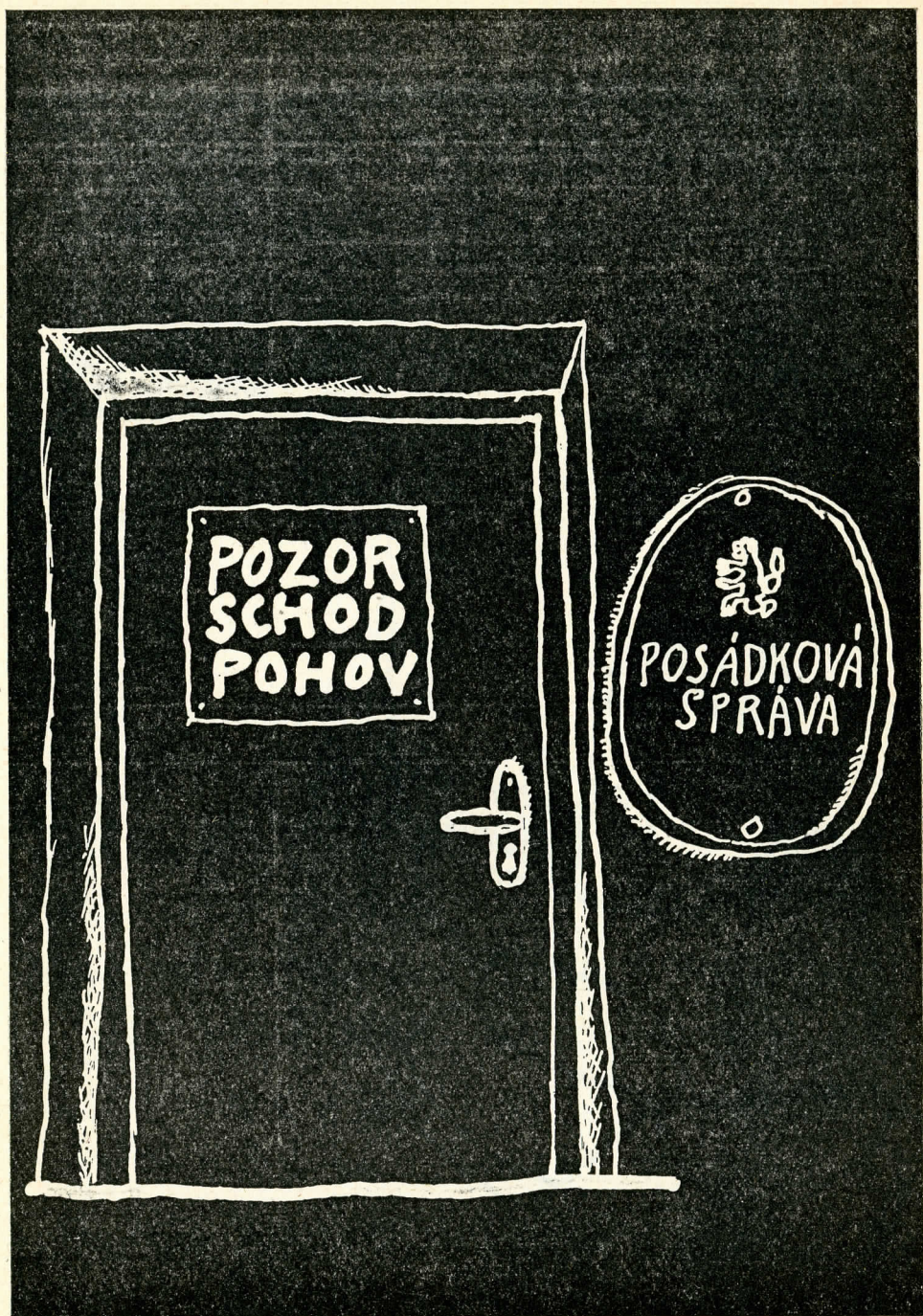
JIŘÍ

KALOUSEK

OBJEKTIVNÍ

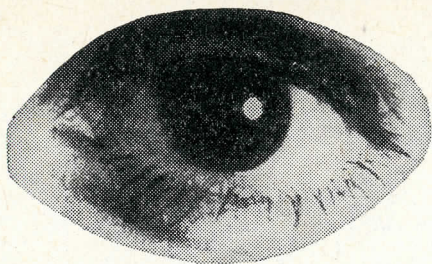

POZOR
SCHOD
POHŮV

POSÁDKOVÁ
SPRÁVA

OČIMA VZPOMÍNEK

KAMILA
HÁLY (1)

Kamila Hálu bych nejspíše nazval mužem v pozadí. Ačkoliv je širšímu okruhu posluchačů téměř neznám, přece se již plných dvacet let podílí na našem dění v oblasti jazzu a moderní taneční hudby – nejprve jako výkonný hudebník-klavírista, pak jako vedoucí vlastního souboru, řadu let především jako aranžér a konečně v poslední době v roli dirigenta Jazzového orchestru Čs. rozhlasu. I když kapely, v nichž Kamil Hála – nezaměňovat, prosím, s jeho starším bratrem Vlastimilem, také skladatelem, aranžérem a bývalým trumpetistou orchestru Karla Vlacha! – působil, často hrávaly hudbu vysloveně k tanci, Kamilovým snem bylo řídit výkonný big band se zaměřením na moderní swing, tedy v podstatě kapelu jazzového charakteru. Tento sen – i když zatím ještě s mnoha komplikacemi a překážkami – se mu nyní začíná splňovat. Jeho úplná realizace však ještě bude vyžadovat mnoho úsilí, námahy a hlavně pevné vůle.

„K zájmu o jazz mě přivedl můj starší bratr Vlastimil, který už během války hrál na trubku v orchestrech Zdeňka Lence, Joži Terše a dalších. Já jsem v té době chodil „do houslí“ a také jsem začínal cvičit na klavír. Když skončila válka, stal se můj bratr členem orchestru Karla Vlacha, s nímž hrál mimo jiné k tanci v kavárně Fénix na Václavském náměstí – jednou jsem tam také zašel a tehdy jsem poprvé viděl na vlastní oči opravdový jazzový orchestr, jak se podle dobové terminologie Vlachově kapele říkalo. Praha tenkrát žila hudebními filmy: promítaly se Zasněžená romance s orchestrem Glenna Millera a později také Dvě děvčátka a námořník s orchestrem znamenitého trumpetisty Harryho Jamese. Pamatuji se, že jsem Zasněženou romanci viděl v té době čtrnáctkrát a Dvě děvčátka jen o něco málo méněkrát. Mimo to jsem chodil s kamarády každý den do haly kina Arbes na Smíchov, kde jsme při promítání těchto filmů naslouchali alespoň hudbě, která zaznívala z podzemí. Tehdy už mě však muzika zcela uchvátila a od té doby jsem jí úplně propadl.

Zkrátka jsem se pokusil také o aktivní muzicirování. Se dvěma spolužáky jsme utvořili trio ve složení piano, kytara a basa a téměř denně jsme se scházeli v bytě jednoho z nich: hráli jsme a hráli až do doby, kdy jsme v příslušnou hodinu zapínali rozhlas a poslouchali jazzové relace stanice AFN. V té době se už jazz rychle šířil a v Praze vyrůstaly nové skupiny jako houby po dešti. Vznikla dokonce i řada velkých orchestrů, jako např. Zdeňka Marata, Luboše Černého, Vládi Bradáčka, Ivo Vorlíčka, Vlasty Kloce a další. V některých z nich jsem nějakou dobu působil jako pianista nebo i dirigent a tam jsem také začal s prvními pokusy o aranžování.

Mimo účinkování v těchto velkých orchestrech, které hrály na plesích a tanečních čajích a v létě pak v zahradách na Slovanském ostrově nebo Na Letné, jsme stále hráli „pro sebe“ s původním triem, které jsme časem rozšířili až na osmičlennou skupinu. Velkým vzorem tehdy pro nás byl americký soubor tenorsaxofonisty Charlie Ventury, ale s úctou jsme poslouchali i naše profesionální skupiny, jako byly např. orchestr Slávy Záděry v Arcádii na Václavském náměstí, nebo soubor Arnošta Kavky ve vinohradské Jednotě. Tady jsme se přesvědčili, že nadšení pro jazz samo o sobě nestačí a že je nutno především ovládat řemeslo, tedy hru na nástroj. A ačkoliv jsme veřejně vy-

stupovali jen sporadicky, neopomněli jsme si natočit v soukromém studiu v Lucerně gramofonovou desku.

Kolem roku 1950 jsem vstoupil s většinou členů tohoto našeho orchestru do tzv. druhé kapely Zdeňka Bartáka. Situace tanečních kapel nebyla tehdy právě snadná, většina velkých bandů, které vznikly po válce, zase zanikla a prakticky zůstaly jen dva: byl to profesionální Karel Vlach a amatérský orchestr Zdeňka Bartáka. V tomto orchestru jsem hrál na klavír, ale hlavně jsem pro něj aranžoval většinu skladeb a snažil se, aby orchestr získal vlastní styl a tvář. V té době hrála v Americe řada kapel s velmi vyhraněným stylem – Stan Kenton, Woody Herman, Les Brown, a další. Jednu z nich jsem si vybral jako vzor – byl to orchestr u nás tehdy zcela neznámého Billyho Maye a podle jeho stylu jsem aranžoval všechny skladby, abychom se jasně odlišili od projevu Karla Vlacha. Snad si ještě někdo vzpomene na ona saxofonová glissanda, která byla hlavním poznávacím znakem Mayovského stylu. Ke druhému stadiu – k přechodu od převzatého stylu ke stylu vlastnímu, jen a jen našemu, už bohužel nedošlo, poněvadž v létě roku 1955 se orchestr Zdeňka Bartáka za dramatických okolností rozpadl.“

V orchestru Zdeňka Bartáka v té době působila celá řada našich špičkových muzikantů, kteří si tady získávali svoje první ostruhy. V pětičlenné saxofonové sekci hráli Vladimír Klazar a Miroslav Kopáček na altky, Milan Cuc a Buňa Rücker na tenory a Vladimír Hruška (nyní v orchestru L. Štáidla) na barytonsaxofon. Trumpetovou sekci tvořili Rudolf Příbík (vedoucí sekce v TOČR), Ivo Preis, Josef Sládek, Jaroslav Trojan a Slávek Horák. Trombonisty byli Jaroslav Havel, Bedřich Beránek, Zdeněk Lébl, Jiří Pelikán a Zdeněk Kratochvíl. Konečně v rytmické skupině kromě klavíristy Hály hrál basista Jaroslav Boťa a bubeník Ivo Kieslich, na kytaru hrál a zpíval Jiří Jirmal. V našich záznamech o koncertu v Lucerně dne 16. listopadu 1951 najdeme zmínky o repertoáru orchestru – tvořily jej skladby Carribean Clipper, Mexican Dance, Body and Soul, Carnival in Venice, několik směsí sovětských písní, skladby členů kapely a další.

„Ještě v době své existence nahrál orchestr Zdeňka Bartáka několik snímků na gramofonové desky. Bohužel, nakonec vyšel jen jeden jediný, a to ještě s několikarokním zpožděním – dokumentoval však snahu všech členů kapely o jazzově laděný projev. Situace tohoto žánru nebyla nikterak lehká, obzvláště v rozhlase. Saxofony hrající glissanda byly zcela nežádoucí, sóla musela být co nejmelodičtější a co nejkratší a některé nástroje – např. bicí, kontrabas nebo dokonce barytonsaxofon – se sólově nesměly ozvat vůbec. K nahrávání písniček byli zváni stále stejně osvědčení zpěváci – naproti tomu vokální skupiny se do studií prostě nedostaly.

Jediná možnost uplatnění pro orchestr tedy byla při tanečních zábavách a čas od času na samostatných koncertech. Podstatnou část repertoáru tvořily skladby Jaroslava Ježka (s melodickou orchestrální mezihrou), Píseň úrody, Šavlový tanec, Galop a další díla sovětských autorů, písně založené na lidových motivech, jako Mexický lidový tanec a pod. Co však bylo pozoruhodné – u publika se největšímu ohlasu těšily hlavně orchestrální záležitosti – zpí-

vané písničky byly často považovány za nutné zlo, určené pro starší publikum(!). Dnes je tomu v taneční hudbě přesně naopak. Pro upřesnění bych rád ještě dodal, že jazz a taneční hudba se v této době ještě tolik nerozlišovaly jako dnes a oba žánry se spíše vzájemně prolínaly – teprve během dalšího vývoje docházelo stále více k diferenciaci, až jsme se dostali do dnešního stadia, kdy současná pop music již nemá s jazzem téměř nic společného.

Jak už jsem se zmínil, v roce 1955 se tento Bartákův orchestr rozpadl a z jeho členů jsem si pak sestavil vlastní malý soubor. Jelikož jsme se již v posledním roce „bartákovské“ éry stali profesionály, to znamená, že jsme se hudbou museli živit (a to bylo spojeno s obtížemi, pro které se nakonec Bartákův orchestr rozpadl), bylo naším prvním zájmem postarat se o finančně výhodné angažmá. Začátkem roku 1956 jsme dostali nabídku k účinkování v polském cirkusu. Věděli jsme, co nás čeká, ale pro přijetí nabídky mluvily dvě věci – na tehdejší dobu neobvykle vysoký honorář a za druhé okolnost, že jsme po letech byli opět prvním orchestrem, který měl možnost jet hrát za hranice vlasti. Proto jsme nabídku přijali.

Asi v polovině zájezdu nás navštívili organizátoři prvního polského jazzového festivalu v Sopotu s dotazem, zda bychom se nechtěli festivalu zúčastnit. Ačkoliv jsme s podobnou možností při odletu z Prahy vůbec nepočítali, přijali jsme i tuto nabídku: znamenala pro nás totiž přinejmenším týdenní odpočinek od únavné cirkusové práce a hlavně pobyt u moře, pro každého z nás vůbec první v životě. Spolu s anglickým dixielandem jsme byli jedinými mimopolskými účastníky festivalu, který probíhal velice živelně. Největší úspěch měly právě dixielandové soubory, i když – s výjimkou Angličanů – nebyly příliš kvalitní. Několik skupin hrálo také moderní jazz a jejich úroveň tehdy vyvolala mnoho polemik v polském časopise JAZZ. My, protože jsme nehráli ani dixieland, ani modernu, jsme nevzbudili mimořádnou pozornost, i když naše vystoupení tak zcela bez úspěchu nezůstalo. V kapele tehdy působili trumpetisté Sláva Horák a Eduard Parma, saxofonisté Vladimír Klazar, Jaroslav Kopáček a František Kryka, Miroslav Koželuh byl trombónistou, Josef Matas hrál na basu a Ivo Kieslich bubnoval. Já jsem seděl samozřejmě u piana. Během pobytu v Polsku jsme také natočili řadu snímků pro rozhlas v Katovicích a čtrnáct skladeb na gramofonové desky. Polský časopis JAZZ o nich tehdy napsal v obsáhlé recenzi mj.: Nahrávky znějí nejlépe ze všech, které v oblasti jazzu na polských deskách dosud vyšly. Výborné instrumentální složení souboru a dobrá mixáž barev umožnily velmi čistý a čitelný záznam na desce. Atd.“

(POKRAČOVÁNÍ)

Antifona

Vladimír Janovic

*Těš se neplodná
vylíhnou se ti kuřátka*

*Raduj se vyděděná
tvá truhla je dobře okovaná*

*Plesej chromá
humno se k tanci prostírá*

*Prozpěvuj hluchoněmá
špalíček písni se zelená*

*Vyhližej slepá
v každém koutě stojí ženich*

*Objímej malomocná
těla na světě neubývá*

*Miluj mrtvá
nehty ti ještě dorůstají*

(Z připravované sbírky Romulův nářek)

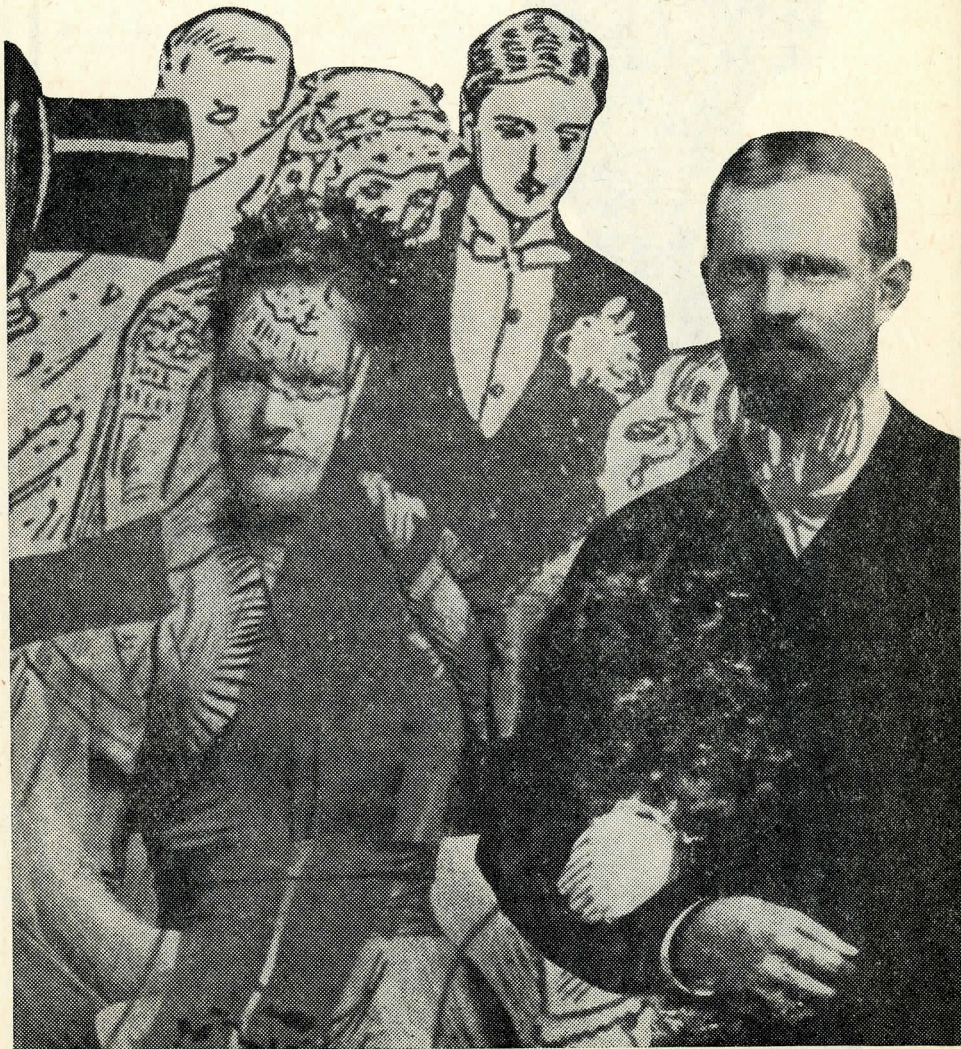

OPUŠTĚNÁ

Eduard B a s s

(HISTORKA O 1 AKTU)

OSOBY: VIKTOR, HELENA, DOMOVNÍK, MAJITEL DOMU

Scéna představuje elegantní salónek se vchody vlevo a uprostřed. Vpravo okno, za ním v rohu krb a na něm sloupkové hodiny a krabice na šperky. Uprostřed stůl, na něm karafa vody, sklenka a dámské rukavičky.

Helena (připravena k vycházce vyjde zleva. Popojde k hodinám): **Pět hodin . . . Pět hodin a Viktor se ještě nevrátil! Obědval mimo dům . . . A ve čtvrt na šest čeká na mne Jiří . . . Nuže dobrá, jen ještě rukavičky . . .** (Vezme se stolku rukavičky, levou nervózně navlékne a spěchá ke dveřím. Vtom se dveře otevrou a vstoupí Viktor, šaty poněkud v nepořádku, vlasy rozčuchané. Oba vzkřiknou.)

Helena: **Viktore! Ty přicházíš?**

Viktor: **A ty jdeš pryč?**

Helena (po krátkém boji, marně přemáhajíc rozčilení): **Kde jsi byl?**

Viktor (chladně): **Kam jsi šla?**

Helena (nervózně strhne rukavici a hodí ji na stůl): **Tak, celou noc jsi protoulal, ani k obědu nepřišel, a nyní se ti mám zpovídat z každého kroku! Řekni raději, kde jsi byl ty! (Prudce) Kde ses válel, co?!**

Viktor: **Nebud' nevkusná!**

Helena (rozezleně): **Tři noci za sebou jsi již prohýřil a jsme teprve dva roky svoji.**

Viktor: **Snad není tak zle . . .**

Helena: **Není tak zle! Od neděle jsi na mne slovíčka nepromluvil, od neděle jsi mne ani pohledem nepolaskal. Kde se vzala tvá náhlá změna?**

Viktor: **Ale Heleno, příliš zveličuješ.**

Helena: **Ne, ne, ne, neříkej mi to! Cítím to příliš dobře. I kdybys mi přísahal svou lásku, cítila bych tady uvnitř, jak jsou tvá slova lživá a falešná.**

Viktor: **A přece se mylíš. Přiznávám se, nejsem už tři dny ve své kůži. Ale to má jinou příčinu.**

Helena: **Jen nezapírej a nezakrývej. V neděli jsme byli v divadle. Tam jsme šli klidní a veselí, ale zpátky jsi již slova nepromluvil.**

Viktor: **Co tě napadá!**

Helena: **Ano, jistě se změna tvého chování stala v divadle. Někoho jsi tam spatřil, vid', někoho, kdo tě omámil a otrávil?**

Viktor: **Helenko, ujišťuji tě . . .**

Helena: **Ne, při prvním jednání ses ještě na mne usmíval a žertoval jsi při potlesku. Ještě na začátku druhého jsi mi šeptal vtipy, až potom — najednou (vytřeští oči a zapotáčí se) — vodu, dej mi vodu, ať nepadnu! (Viktor ji jednou rukou podepře, druhou naleje vodu z karafy a podá jí. Vypije ji douškem, hodí skleničku na stůl a vytrhne se mu z náruče.) Ano, potom, když vystoupila herečka Dernierová, pak jsi už nemluvil. Pak jsi byl zticha! Viktore! Hrůza! Řekni, že to není pravda! Proboha, řekni mi, přesvědč mne, že je to klam, že se mýlím! Řekni, že ji nemiluješ — ale ne, ne, ne, ty ji miluješ, pobláznila tě, zotročila, na nic jiného nemyslíš! Tři noci ses mi protoulal — (jde k němu) — tohle je její parfém. Tys byl u ní! (Zhroutí se na židli a vypukne ve štkání.) Bože . . . bože . . . on mi byl nevěrný . . .**

Viktor (přejede si čelo rukou. Nejistě): **Heleno, jsi nějak podrážděná. Ani slůvko z tvých předpokladů není pravdivé. Uklidni se a vyslechni mne . . . Všechno vysvětlím . . .**

Helena (zvedne se s usilovnou energií a odstrčí ho): **Není třeba vysvětlení, pane . . . Chápu všechno dobře a vidím jasně celou situaci. Tušení mne nezklamalo. Jste bídný podvodník a mezi námi je konec.**

Viktor: **Heleno!**

Helena: **Mlčte, pane. Vezmu si své šperky. (Jde pro krabici na krbu.) Mé celé věno jste již utratil ve svých spekulacích. (Hořce) Ve svých obchodech! Asi to byly stejné obchůdky, jako jste uzavřel této neděle.**

Viktor (vyčítavě): **Heleno!**

Helena: **Zbývají mi již jen rodinné šperky. Odejdu s nimi k mamince. A vy, vy si jděte za svou – za svou herečkou! (Bere krabici.)**

Viktor (skočí k ní a vytrhne jí krabici. Důtklivě): **Heleno, proboha, musím vám vysvětlit – Nelekejte se . . . Tato krabice je prázdná.**

Helena (vytrhne mu ji z rukou a otevře. Zdrceně): **Co to . . . co jsi to provedl, bídáku? Okradl jsi mne!**

Viktor (couvl před jejím pohledem. Krčí rameny. Cynicky): **Co jsem si měl počít? Byl jsem ruinován. Burzovní převrat v pondělí mne zničil. Chtěl jsem zachránit, co se dá – a musil jsem nasadit všechno . . .**

Helena: **I mé šperky za 80 000 franků!**

Viktor: **Ano. Ale dostal jsem za ně jen patnáct.**

Helena: **Jsou tedy ztraceny?**

Viktor: **Ano.**

Helena (odhodí skříňku na židli. Pláče): **Jsem žebračka.**

Viktor (pokrčí rameny): **Při mém povolání je nutno být připraven na všechno.**

Helena (škytajíc jde ke dveřím).

Viktor (ostře): **Heleno! Kam jdeš?**

Helena: **K mamince . . .**

Viktor: **Nepůjdeš nikam! (Skočí mezi ni a dveře.) Potřebuji tě.**

Helena: **Pusťte mne! Odejdu.**

Viktor: **Neodejdeš! Zůstaneš! Musíš zůstat!**

Helena: **Proč?**

Viktor: **Proč? Potřebuji tvé svědectví, rozumíš? Očekávám udání pro podvodný úpadek. Každou chvíli může vstoupit tajný agent se zatykačem. Musím tě informovat, jak máš svědčit.**

Helena: **Ještě to? Jste nepochopitelně drzí! Ale mýlíte se. Budu mluvit pouhou pravdu. Pusťte mne!**

Viktor: **Nikam nepůjdeš! Jde o mé bytí či nebytí!**

Helena: **Sám jste utrácel, sám se zachraňte! Odejdu.**

Viktor: **Kam?**

Helena: **Řekla jsem. K mamince.**

Viktor (dívá se jí do očí. Po chvílce): **Lžeš!**

Helena: **Pane!**

Viktor: **Lžeš, Heleno, lžeš!**

Helena (ustupuje před ním doprostřed pokoje): **Vy se odvažujete . . .**

Viktor: **Já ti poroučím, abys zůstala!**

Helena: **Jakým právem?**

Viktor: **Právem klamaného manžela! Chachacha! Kampak jsi tak spěchala, drahoušku, když jsem vstoupil? Pročpak jsi byla tak zaražena, když jsi mne**

spatřila? Protože jsi letěla k miláčkovi, holubičko, vid'š? Chtěla jsi se dát polaskat, abys mi mohla pak tím spíše čist morální levity!

Helena: Nuže pane, dobrá. Řekla jsem, že budu nyní mluvit pravdu. Ano. Šla jsem k milenci. K milenci, který zná nejen krásné lichotky, ale má i sílu charakteru. Chtěla jsem vás oklamat . . . Bůh to sud'. Já se vinnou necítím. A nyní půjdu. Vám nejsem povinna se omlouvat.

Viktor (vztekle): Nikam nepůjdeš!

Helena: Půjdu, zachraňte se sám!

Viktor: Nikam nepůjdeš!

Helena: Půjdu!

Viktor (vyskočí a chytí ji za krk): **Bestie, tady zůstaneš!** (Lomcuje jí, až Heleně ochabnou síly a vyklouzne mu bezvládně na podlahu.) **Tak, já tě naučím poslouchat!** (Přejde pokojem. Uklidnil se.) **Heleno!** (Pauza. Polekaně.) **Helenko!** (Skočí k ní, podívá se jí do tváře a hmatá jí po rukou. Zděšeně.) **Pro Krista Ježíše, to není možná! Helenko!** (Vyletí a lije vodu z karafy do sklenice.)

Helena (pohne sebou a napolo se vztyčí).

Viktor (postaví sklenici na stůl a jde stranou ke zdi. Ruce v kapsách, rozmrzele): **Ale copak tě to napadá, teď, v tomto momentě vstávat! Jsem úplně přiveden z nálady!**

Helena (klidným konverzačním tónem): **Já jsem padla trochu neobratně a moc bych si pomačkala toaletu.**

Viktor: **Ale teď si to vezmeme ještě jednou!** (Vezme klobouk a jde dveřmi v pozadí ven.)

Helena (zklamaně): **Ještě jednou? Nu, jaká pomoc!** (Vezme klobouk a jde dveřmi vlevo. Scéna jako na začátku. Krabice je však na židli. Celá scéna se opakuje navlas tak jako poprvé, se všemi nuancemi v hlase i postoji.)

Helena (připravena k vycházce vyjde zleva. Je vzrušena. Popojde k hodinám): **Pět hodin . . . Pět hodin a Viktor se ještě nevrátil! Obědval mimo dům . . . A ve čtvrt na šest čeká na mne Jiří . . . Nuže dobrá, jen ještě rukavičky . . .** (Vezme se stolku rukavičky, levou nervózně navlékne a spěchá ke dveřím. V tom se dveře otevrou a vstoupí Viktor, šaty poněkud v nepořádku, vlasy rozčuchané. Oba vykřiknou.)

Helena: **Viktore! Ty přicházíš?**

Viktor: **A ty jdeš pryč?**

Helena (po krátkém boji, přemáhajíc rozčilení): **Kde jsi byl?**

Viktor (chladně): **Kam jsi šla?**

Helena (nervózně strhne rukavici a hodí ji na stůl): **Tak, celou noc jsi protoulal, ani k obědu nepřišel a nyní se ti mám zpovídat z každého kroku! Řekni raději, kde jsi byl ty! Kde ses válel, co?**

Viktor: **Nebud' nevkusná!**

Helena: **Tři noci za sebou jsi již prohýřil a jsme teprve dva roky svoji.**

Viktor: **Snad není tak zle . . .**

Helena: **Není tak zle! Od neděle jsi na mne slovíčka nepromluvil, od neděle jsi mne ani pohledem nepolaskal. Kde se vzala tvá náhlá změna?**

Viktor: **Ale Heleno, příliš zveličuješ.**

Helena: **Ne, ne, ne, neříkej mi to! Cítím to příliš dobře. I kdybys mi znovu přísahal svou lásku, cítila bych tady uvnitř, jak jsou tvá slova lživá a falešná.**

Viktor: A přece se mýlíš. Přiznávám se, nejsem už tři dny ve své kůži. Ale to má jinou příčinu.

Helena: Jen nezakrývej a nezapírej. V neděli jsme byli v divadle. Tam jsme šli klidní a veselí, ale zpátky jsi již slova nepromluvil.

Viktor: Co tě napadá!

Helena: Ano, jistě se změna tvého chování stala v divadle. Někoho jsi tam spatřil, vid', někoho, kdo tě omámil a otrávil?

Viktor: Helenko, ujišťuji tě . . .

Helena: Ne, při prvním jednání ses ještě na mne usmíval a žertoval jsi při potlesku. Ještě na začátku druhého jsi mi šeptal vtipy, až potom — najednou (vytřeští oči a zapotáčí se) — vodu, dej mi vodu, ať nepadnu! (Viktor ji jednou rukou podepře, druhou naleje vody z karafy a podá jí. Vypije ji douškem, hodí skleničku na stůl a vytrhne se mu z náruče.) Ano, potom, když vystoupila herečka Dernierová, pak jsi už nemluvil! Pak jsi byl zticha! Viktore! Hrůza! Řekni, že to není pravda! Proboha, řekni mi, přesvědč mne, že je to klam, že se mýlím! Řekni, že ji nemiluješ — ale ne, ne, ne, ty ji miluješ, pobláznila tě, zotročila tě, na nic jiného nemyslíš! Tři noci ses protoulal — (jde k němu) tohle je její parfém! Tys byl u ní! (Zhroutí se na židli a hned vyskočí. Změněným tónem.) Taký jsi mohl tu skříňku položit kam patří! (Podává mu skříňku, na kterou si sedla.)

Viktor: Ještě štěstí, žeš ji nerozsedla. (Dává ji na krb.) Měla sis jí všimnout dříve!

Helena: To je přec věci rezie!

Viktor: Jenom nebud' impertinentní! Vezmeme to znova.

Helena: Ještě jednou? Vždyť to přece šlo!

Viktor: Jen pěkně od začátku. Je potřebí do toho víc tempa. (Jde opět za dveře.)

Helena: Hrozný člověk! (Jde za dveře vlevo. Celý výstup se opětně opakuje, tentokrát však v rychlém tempu, bez nuancí hlasových, jediné s vyražením narážek na způsob hereckého „markýrování“ o zkouškách.)

Helena (připravena k vycházce vyjde zleva. Je vzrušena. Popojde k hodinám):

Pět hodin . . . Pět hodin a Viktor se ještě nevrátil! Obědval mimo dům . . .

A ve čtvrt na šest čeká na mne Jiří . . . Nuže dobrá, jen ještě rukavičky . . .

(Vezme se stolku rukavičky, levou nervózně navlékne a spěchá ke dveřím.

V tom se dveře otevrou a vstoupí Viktor, šaty poněkud v nepořádku, vlasy rozcuchané. Oba vykřiknou.)

Helena: Viktore! Ty přicházíš?

Viktor: A ty jdeš pryč?

Helena (po krátkém boji, přemáhajíc rozčilení): Kde jsi byl?

Viktor (chladně): Kam jsi šla?

Helena (nervózně strhne rukavici a hodí ji na stůl): Tak, celou noc jsi protoulal, ani k obědu nepřišel a nyní se ti mám zpovídat z každého kroku! Řekni raději, kde jsi byl ty! Kde ses válel, co?

Viktor: Nebud' nevkusná!

Helena: Tři noci za sebou jsi již prohýřil a jsme teprve dva roky svoji.

Viktor: Snad není tak zle . . .

Helena: Není tak zle! Od neděle jsi na mne slovíčka nepromluvil, od neděle jsi mne ani pohledem nepolaskal. Kde se vzala tvá náhlá změna?

Viktor: **Ale Heleno, příliš zveličuješ.**

Helena: **Ne, ne, ne, neříkej to! Cítím to příliš dobře. I kdybys mi přísahal znova svou lásku, cítila bych tady uvnitř, jak jsou tvá slova lživá a falešná.**

Viktor: **A přece se mýlíš. Přiznávám se, nejsem už tři dny ve své kůži. Ale to má jinou příčinu.**

Helena: **Jen nezapírej a nezakrývej. V neděli jsme byli v divadle. Tam jsme šli klidní a veselí, ale zpátky jsi již slova nepromluvil.**

Viktor: **Co tě napadá!**

Helena: **Ano, jistě se změna tvého chování stala v divadle. Někoho jsi tam spatřil, vid', někoho, kdo tě omámil a otrávil?**

Viktor: **Helenko, ujišťuji tě . . .**

Helena: **Ne, při prvním jednání ses ještě na mne usmíval a žertoval jsi při potlesku. Ještě na začátku druhého jsi mi šeptal vtipy, až potom — najednou (vytřeští oči, zapotácí se, ukazuje nápadně na karafu a mlčí).**

Viktor (obyčejným tónem): **Co je? Co se stalo?**

Helena (rozmrzele svým hlasem): **Není tu voda. Už jsem všechnu vypila.**

Viktor: **Nevidáno.**

Helena: **Mne to však ruší.**

Viktor (rozlobeně): **Tak! Tedy ještě jednou!**

Helena: **Ale já to tak nemyslela! (Viktor jde pryč.) Tohle je také živobytí. Nežli člověk těch pár šestáků vydře!**

Viktor (strčí hlavu do dveří): **Tak začínat, začínat! A tentokrát to zkusíme s ještě větším rozčilením! Víc nanášet, rozumíš? (Zmizí)**

Helena: **I rozumím . . . Bože, bože . . . (Jde ke dveřím, hned se otočí a začne scénu od začátku. Tentokrát hrají oba velmi vzrušeně.) Pět hodin . . . Pět hodin a Viktor se ještě nevrátil! Obědval mimo dům . . . A ve čtvrt na šest čeká na mne Jiří . . . Nuže dobrá, jen ještě rukavičky . . . (Vezme se stolku rukavičky, levou nervózně navlékne a spěchá ke dveřím. V tom se dveře otevrou a vstoupí)**

Viktor (šaty poněkud v nepořádku, vlasy rozčuchané. Oba vykřiknou.)

Helena: **Viktore! Ty přicházíš?**

Viktor: **A ty jdeš pryč?**

Helena (po krátkém boji, přemáhajíc rozčilení): **Kde jsi byl?**

Viktor (chladně): **Kam jsi šla?**

Helena (nervózně strhne rukavici a hodí ji na stůl): **Tak, celou noc jsi protoulal, ani k obědu nepřišel . . .**

Domovník (vstrčí hlavu vzadu do dveří a zvědavě naslouchá).

Helena (pokračuje): **A nyní se ti mám ještě zpovídat z každého kroku. Řekni raději, kde jsi byl ty! Kde ses válel, co?**

Viktor: **Nebud' nevkusná!**

Domovník (vtáhne se do dveří se zřejmou rozkoší, že se teď něco doví. Je to typický pařížský domovník, se zástěrou a oprašovačem v ruce).

Helena: **Tři noci za sebou jsi již prohýřil a jsme teprve dva roky svoji.**

Domovník (sleduje hru svou mimikou): **Tohle je pěkná historie!**

Viktor: **Snad není tak zle . . .**

Helena: **Není tak zle! Od neděle jsi na mne slovíčka nepromluvil, od neděle jsi mne ani pohledem nepolaskal. Kde se vzala tvá náhlá změna?**

Viktor: **Ale Heleno, příliš zveličuješ.**

Domovník: **I to bych ani neřek!**

Helena: **Ne, ne, ne, neříkej mi to! Cítím to příliš dobře. I kdybys mi znovu přísahal svou lásku, cítila bych tady uvnitř, jak jsou tvá slova lživá a falešná.**

Viktor: **A přece se mylíš. Přiznávám se, nejsem už tři dny ve své kůži.**

Domovník: **Vida ho, frajírka!**

Viktor: **Ale to má jinou příčinu.**

Domovník: **Bodejť, budeš povídat!**

Helena: **Jen nezapírej a nezakrývej. V neděli jsme byli v divadle. Někoho jsi tam spatřil, vid', někoho, kdo tě omámil a otrávil?**

Viktor: **Helenko, ujišťuji tě . . .**

Helena: **Ne, při prvním jednání ses ještě na mne usmíval a žertoval jsi při potlesku. Ještě na začátku druhého jsi mi šeptal vtipy, až potom – najednou (vytřeští oči, zapotáčí se) – vodu, dej mi vodu, ať nepadnu!**

Domovník (vrhne se k ní): **Nevolají ho, milostpaní, neprosěj se toho lumpa o nic, já jich obsloužím sám!**

Helena (vykřikne polekaně a vytřeští oči).

Viktor (klesne překvapen do křesla).

Domovník: **Jen se nelekají, milostpaní, dokad jsem tu já, nic se jim nestane. A vodu nepijou, po té zebou nohy. Esli se nemůžou sebrat, tak si vezmou tady šnupeček, takový rape pomůže voběšenýmu na nohy. A voni, pane, voni sou mi nákej moc čistej pták!**

Viktor: **Ale pane domovníku . . .**

Domovník: **Jen mlčejí, já už vidím, co si mám myslet! Z takovejch partají máme s naším domácím náramnou radost! A já pořád, jaký je to tu křik a rámus, a von zatím milostpán je flamendr a eště by tejral ubohou paničku.**

Helena (vybuchuje do smíchu): **Ale prosím vás, člověče, copak to nechápete?**

Domovník: **Ba právě, že chápu! A voni se tomu ještě smějou! No, tohle je mi čistá famelie!**

Helena – (berou jej z každé strany pod paží).

Viktor

Helena (vesele): **Ale drahoušku, vždyť my jsme herci!**

Viktor: **Tohle byla jen zkouška nových rolí!**

Domovník: **Co – co – zkouška? A herci? Komedianti? Vopravdu? No, tohle je dobrý. To muším štando pede vohlásit našemu domácímu. (Točí se ke dveřím.) To vedí, já a náš domácí, my mušíme nejdřív vědět, jaká je partaj v domě. (Odejde.)**

Viktor (strhne s hlavy paruku a hodí ji na stůl. Rozmrzele): **Tak, ted' jsme v pěkné bryndě.**

Helena (ještě ve smíchu): **Pročpak?**

Viktor: **Na byt jsme dali jen závdavek a na činži nemáme. Až se domácí doví, že jsme herci, bude po kvartýru. Takys mu nemusila říkat, kdo jsme.**

Helena (podrážděně): **Pah, zase já, já a zase já. Kdybys byl celou scénu neopakoval, nemusilo k tomu vůbec dojít.**

Viktor: **Ještě řekni, že jsem tím vinen.**

Helena: **A kdopak jiný? To se ví, ty to nepřiznáš. Ty musíš být pořád jako lilium.**

Viktor (vybuchuje): **Tento způsob hovoru si nech, rozumíš?**

Helena: **Ale ale, jak se milostpán dovede rozkřiknout na svou ženu! Na subretu Cavailletovou by ses toho neopovážil, co?**

Viktor (vztekle): **Však ty bys taky před tím uličníkem Gravierem takhle nerafala!**

Helena (vylítne): **Gravier není žádný uličník! Gravier je vysoce talentovaný kolega, a je-li někdo uličník, pak jsi to ty!** (Dveře vzadu se potichu otevrou a domovník vstoupí po špičkách, přiváděje majitele domu. Oba se již zubí, těšíce se na komedii.)

Viktor (zuřivě): **Opakuj to ještě jednou! Kdo je uličník?**

Helena (vztekle): **Ty jsi uličník!**

Majitel (ohýbá se s domovníkem smíchy): **Výborně madam, výborně!**

Helena (nezpozoruje ho): **Ty se opovážíš na mne křičet, abych nerafala? Copak jsem čubka nějaká?**

Majitel: **Výborně! Bravo? Bravissimo!** (Smějí se s domovníkem, až jim oči slzí.)

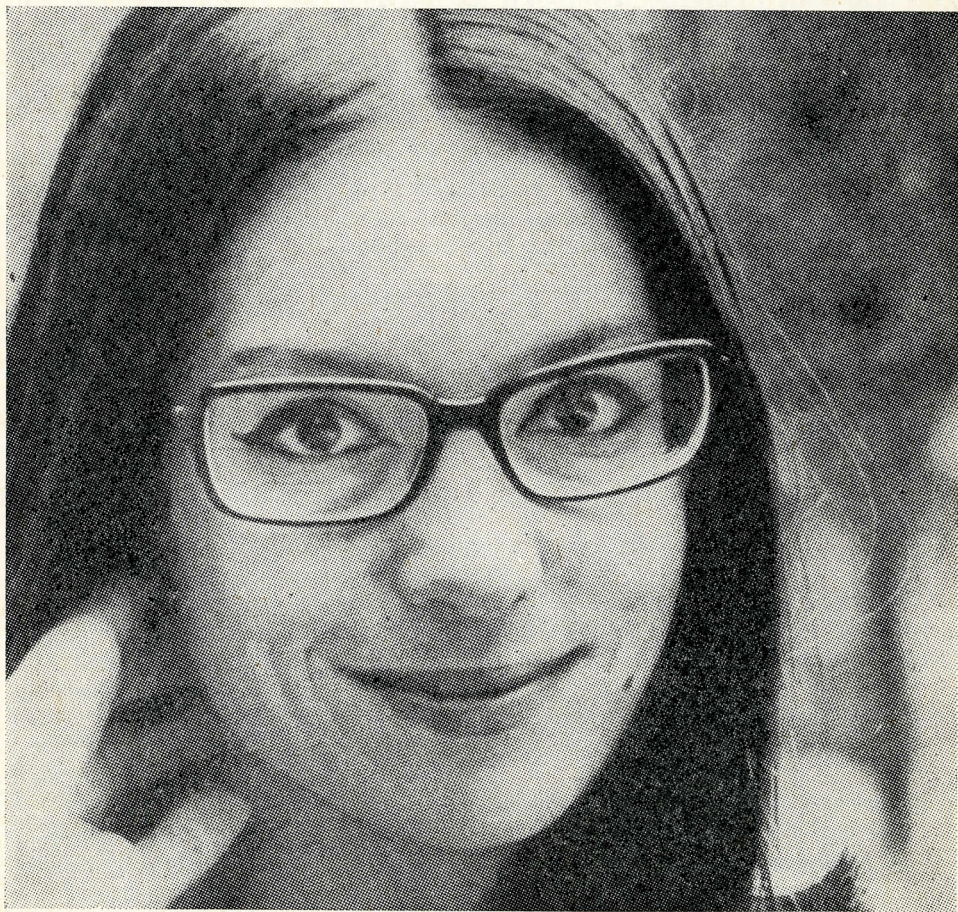
Viktor: **A abys věděla, fena jsi, fena, fena, fena! A jestli nepřestaneš, vezmu na tebe karabáč jako na fenu!**

Helena: **Co? Na mne karabáč? Tu máš, tu máš!** (Zpolíčkuje ho, popadne za vlasy, povalí jej a křičí): **Lidičky zlatí, on mne chce zabít, zachraňte mne, slabou ženušku, takovou něžnou, ubohou bytost.** (Kopne ho ještě pod stolem a klesne na židli, rozervána a rozcuchána, a dá se do křečovitého, hysterického pláče.)

Majitel (všecek usmátý jde k ní): **Bá-ječně! Madam, gratuluji! Tak skvostně zahranou scénu – to jsem ještě neviděl!**

NANA NEWSKOPRI

Řecká pop music, jejíž krása a hloubka pochází především z bohatě využívaného odkazu lidové hudby, má ve světě zaslouženou pověst. Podporují ji četné mezinárodní úspěchy takových jmen, jako jsou Aphrodite's Child, Vicky, Leo Leandros, Jimmy Maculis a Georges Dimu, především však skladatel Manos Hadjidakis a slavná zpěvačka Nana Mouskouri. Mouskouri dosáhla vpravdě světového úspěchu (má za sebou vyprodané sály v USA, SSSR, Japonsku, stejně jako ve Francii) svým velikým uměním, které je stejně nefalšované, jako její tvář, obrylená, bez většího make-up a noblesních gest. Často jí radili, aby brýle, které nosí od svých dvanácti let, zaměnila za kontaktní čočky, že s takovouto „nezpěváckou“ vizáží se neprosadí. Nana však odmítla – před své posluchače předstupuje prostá jakýchkoliv rafinovaností a podmaňuje si je právě svou opravdovostí a svým hlasem. Hlasem, který je tak zvláštní a krásný, že dokáže vyjádřit náladu nostalgie a snění i malátnost horkého řeckého nebe. Její zpěv vyvolává stejnou atmosféru, jako vše opravdu řecké – pod zvláštní směsicí radosti a smutku cítíš tragický podtext.

Nana Mouskouri pochází přímo z Atén, v jejichž chudší čtvrti Ghouva se 13. 10. 1936 narodila. Pamatuje ještě válku se všemi jejími hrůzami; sama má dosud na zádech jizvu od rány německého vojáka. Že se stala zpěvačkou, o to se zasloužil učitel hudby, který se jí i o tři roky starší sestře Jenny věnoval zdarma – chudí rodiče by jí nemohli výuku zaplatit. Dodnes tvrdí, že sestra Jenny umí mnohem lépe zpívat, ta však tenkrát dala přednost rodinnému životu a tak na aténské konzervatoři zpívala od roku 1951 jen Nana. Brzy na to se však zamilovala do jazzu a to se stalo pro její studia osudným – učitel ji nepřipustil k závěrečným zkouškám, ačkoliv patřila k nejlepším. Poté se Nana plně začala věnovat pop music a jazzu. Pro její kariéru mělo největší význam setkání se skladatelem Manosem Hadjidakisem, který se stal později světoznámým především písní Děti z Pirea. Hadjidakis si Nanu poslechl ve svém domě na Pragati a napsal pro ni skladby I timoria a To kiparissaki, s nimiž Nana v říjnu 1960 vystoupila na Festivalu řeckých písní. Tam slavila prvé velké vítězství. Ale už předtím měla několik vystoupení, třeba o dva roky dříve v Aténách, kde účinkovala před 4000 posluchači. Neuměla se ani pořádně obléknout a zdálo se, že jednou písní její premiéra skončí – nakonec však musela odzpívat hned dvacet skladeb.

Ještě v roce 1960 se Nana Mouskouri stala laureátkou písňového festivalu Středozemního moře v Barceloně, obdržela řadu nabídek k natáčení a vystupování a „vykročila“ tak do světa. Byla na to ostatně dobře připravena – ovládá němčinu, angličtinu, italštinu, franštinu i španělštinu. Hned její první deska v NSR Weisse Rosen aus Athen (v původní verzi Bílé růže z ostrova Korfu) byla velikým hitem a za 1 200 000 prodaných výtisků dostala Nana Mouskouri zlatou desku. Tolik desek s jednou nahrávkou už v NSR nikdy neprodala, nedokázala to však po ní ani žádná jiná. Repertoár Nany Mouskouri tehdy obsahoval především nostalgické Hadjidakisovy písně, avšak slyšel jsem ji zpívat i jazz a dokonce i twist! Nana Mouskouri se záhy zařadila nejen k nejoblíbenějším, ale i k oficiálně nejžádanějším umělkyním. Zpívala třeba na zasnubách bývalého řeckého krále Konstantina s dánskou princeznou Anne-Marie a hned nato na oslavách francouzského deníku

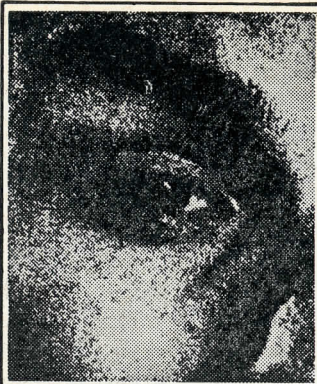
L'Humanité. Stala se přítelkyní mnoha významných lidí a obdivná slova pro ni měli např. Maria Callas, Jacqueline Kennedy, bývalý řecký premiér Papandreou nebo astronaut John Glenn, který jí odpověděl, když jej požádala o autogram: „Spíše bych měl žádat já vás!“ Díky úspěchům na vlnách známé rozhlasové stanice obdržela Nana Mouskouri Zlatého lva Radia Luxembourg a v roce 1962 vydala svou prvou LP v USA: The Girl From Greece Sings. Nedlouho poté měla úspěch v Anglii se snímky My Colouring Book a A force de prier. Velkým uznáním pro její umění bylo, když se její nahrávka Ximeroni objevila vedle snímků Armstronga, Crosbyho, Fitzgerald, E. Piaf, D. Day, M. Jackson a jiných es na LP, vydané organizací UNESCO. K jejímu úspěchu v USA (a tam se vedle ní z kontinentálních zpěvaček dokázala prosadit jen Caterina Valente a jeden čas i Lolita) jí značně dopomohl „král calypsa“ Harry Belafonte, který Nanu slyšel před lety ještě v Aténách. Později za ní přijel do New Yorku a nabídl jí spolupráci – nakonec spolu čtyřikrát projeli Amerikou a natočili několik desek.

Nana Mouskouri už za svou kariéru najezdila přes 600 000 mil – je to tím, že je žádaná opravdu na celém světě (na cestách ji většinou doprovází manžel Georges Petsilas, který také řídí její orchestr, pokud Nana nevystupuje s triem Athenians). V posledních dvou letech se však nejčastěji zdržuje v Paříži a Francie je také místem, kde si v současné době nejlépe vedou její gramofonové desky. O Naně se říká, že není vhodným „objektem“ pro otázky novinářů. Obvykle je zažene do úzkých konstatováním: „Zpívám, to je vše.“

JAROMÍR TŮMA

NANA
MOUSKOURI

MISTŘI ČERNÉHO HUMORU

LEWIS
CARROLL

PŘIPRAVUJE JIŘÍ MULAČ

IV.

Na první pohled se zdá podivné, že pod pseudonymem Lewis Carroll, který je nerozlučně spjat s pohádkovými knížkami zdomácnělými u nás jako „Alenka v kraji divů“ a „Za zrcadlem a s čím se tam Alenka setkala“ (nedávno jsme měli možnost vidět ve Viole scénickou montáž z této literární předlohy), se skrývá oxfordský profesor matematiky Charles Lutwidge Dodgson (1832–1898). A ještě víc tě překvapí, když zmíněného pohádkáře objevíš v Antologii černého humoru.

Nicméně André Breton pro to má své důvody. Netrvá pedantsky na šibeniční náladě, hořké příchuti či „flórovém“ zabarvení, vypichuje slovní hříčky, nadsázky, bujnou fantazii, zálibu v absurditě, smysl pro nesmysl, zkrátka všechno, co z Carrolla činí předchůdce dadaismu.

A tak si čtenář může vybrat: buď se spokojí příběhem pro mládež, nebo v Carrollovi najde satiru na konzervativní viktoriánskou morálku. Anebo po bretonovsku vychutná jazykovou komiku, uvědomí si styčné body s Morgensternem, Osvobozeným divadlem i Semaforem, povzdechne si nad „šťěstím“ královského kurýra, zasměje se „logice“ páně Tydlitkové a nakonec zjistí, že nálepku „dětská literatura“ nelze v Carrollově případě brát doslova.

Podle životopisců prý autor trpěl panickým strachem z průvanu. Ale to se týkalo pouze pana profesora Dodgsona. Lewis Carroll měl naopak průvan rád – alespoň ten myšlenkový!

Všech dvanáct porotců pilně psalo na břidlicové tabulky. „Copak to dělají?“ pošeptala Alenka Nohovi. „Vždyť přelíčení ještě nezačalo, a tak nemají co zapisovat.“

„Oni se podpisují,“ odpověděl šeptem Noh, „aby snad do konce přelíčení nezapomněli, jak se jmenují.“

„Pitomečci,“ vybuchla rozhorleně Alenka, ale hned zase zmlkla; Králík totiž křikl: „Ticho v soudní síni!“ a Král si nasadil brejle a pátral zrakem, kdo to mluví.

Jako by se jim přes rameno dívala, pozorovala Alenka, jak si porotci na tabulku šmahem zapisují „pitomečci!“, a dokonce si všimla, jak se jeden ptá souseda, píše-li se „pitomeček“ s měkkým nebo s tvrdým i.

„Umiš Sčítání?“ otázala se Bílá Královna. „Kolik je jedna a jedna a jedna a jedna a jedna a jedna a jedna a jedna?“

„Nevím,“ řekla Alenka. „Nestačím počítat.“

„Sčítání neumí,“ vpadla do toho Černá Královna. „Jestlipak umíš Odčítání? Odečti devět od osmi.“

„Devět od osmi? To nejde,“ řekla pohotově Alenka, „ale –“

„Odčítání neumí,“ řekla Bílá Královna. „A co Dělení? Rozděl bochník nožem – jaký je výsledek?“

„Já myslím,“ spustila Alenka, ale Černá Královna to dopověděla za ni. „Toť se ví, že chleba s máslem. Zkus ještě jeden příklad na Odčítání. Pes má kost. Tu kost mu vezmi. Co zbude?“

Alenka přemýšlela: „Když vezmu kost, ta samozřejmě nezbude – a nezbude ani pes; ten se rozběhne za mnou a pokouše mě – ze mě tedy taky moc nezbude!“

„To myslíš, že nezbude vůbec nic?“ řekla Černá Královna.

„Snad je to tak.“

„Už zase chyba,“ řekla Černá Královna. „Zbude psova trpělivost.“

„Jak to –?“

„Tak se podívej!“ křikla Černá Královna. „Pes ztratí trpělivost, ne?“

„Možná,“ odpověděla opatrně Alenka.

„Když tedy pes odejde, zbude jeho trpělivost!“ zvolala vítězoslavně Královna.

Alenka jí na to co nejvážněji odpověděla: „Třeba půjde pes jinam a trpělivost jinam.“

„Kohopak jsi na silnici potkal?“ zeptal se Král.

„Nikoho,“ řekl Kurýr.

„Vida,“ řekl Král, „tady slečinka ho taky potkala. To se tedy loudá ještě víc než ty.“

„Dělám, co mohu,“ zakabonil se Kurýr. „Kdopak chodí rychleji než já? Nikdo!“

„To zas nechodí,“ řekl Král, „jinak by tu byl první.“

„Já vím, nač myslíš,“ řekl Tydliták, „jenže tak to není, nikterak.“
„Naopak,“ doplnil ho Tydlitek, „jestli to bylo, třeba to i bylo, a být to tak, pak to být mohlo, ale aby to bylo, to zas nebylo. To je logika!“

„Měla byste mít komornou.“

„Mileráda tě vezmu do služby,“ řekla Královna. „Dva krejcare týdně a obden marmeláda.“

Alenka se zasmála a řekla: „Já k vám sloužit nepůjdu a o marmeládu nestojím.“

„Ale je dobrá,“ řekla Královna.

„Dnes aspoň marmeládu nechci.“

„Však ji taky nedostaneš, i kdybys chtěla,“ řekla Královna. „Tady platí: marmeláda zítra a marmeláda včera – ale žádná marmeláda dnes.“

„Ale někdy snad na marmeládu dnes přece dojde,“ namítla Alenka.

„Ne, nedojde,“ řekla Královna. „Marmeláda je obden. A dnes přece není obden.“

„Tomu nerozumím,“ řekla Alenka. „Kdo se v tom má vyznat!“

„Tak to je, když se žije pozpátku,“ řekla vlídně Královna, „zprvu se ti z toho točí hlava –“

„Žije pozpátku?“ opáčila užasle Alenka. „To jsem jakživa neslyšela!“

„– ale má to jednu velkou přednost, že ti paměť sahá dozadu i dopředu.“

„Moje sahá jenom jedním směrem,“ podotkla Alenka. „Já si na něco vzpomínám, až když se to stane.“

„Paměť, která sahá jen dozadu, je paměť chatrná,“ podotkla Královna.

„A co vy si nejlíp pamatujete?“ osmělila se zeptat Alenka.

„No, co se stalo ode dneška za čtrnáct dní,“ řekla Královna, jako by se nechumelilo. „Tak třeba takový královský kurýr. Zrovna si odpykává trest v žaláři, soud nad ním bude až ve středu a zločin spáchá až nakonec.“

„A co když zločin nespáchá?“ řekla Alenka.

„Tak to bude pro něho štěstí, ne?“ opáčila Královna.

To se nedalo popřít. „Toť se ví, že to pro něho bude štěstí,“ řekla Alenka, „ale žádné štěstí pro něho nebude, že si odpyká trest.“

„To se mylíš,“ řekla Královna. „Jestlipak sis taky někdy odpykala trest?“

„Jenom za nějaký poklesek,“ řekla Alenka.

„A přece to bylo pro tebe štěstí,“ zajásala Královna.

„Jenže jsem pykala za to, že jsem něco provedla,“ řekla Alenka, „a to je něco jiného.“

„Ale kdybys to nebyla provedla,“ řekla Královna, „tak to pro tebe bylo ještě větší štěstí!“

„Když já řeknu nějaké slovo,“ řekl povýšeně Valihrach, „pak znamená to, co se mi zrovna zlíbí, aby znamenalo – a nic jiného.“

„Jde o to,“ řekla Alenka, „jestli dokážete, aby slovo mělo různý význam.“

„Jde o to, kdo z obou rozhoduje,“ řekl Valihrach, „to je to celé.“

Alenka nad tím nadobro zkoprněla, a tak spustil Valihrach za chvíli znovu:

„Bývá s nimi těžké pořízení – nejpyšnější jsou slovesa – přídavná jména si spíš dají říct, slovesa, ta ne – ale já si s nimi přece jen umím poradit! Neproniknutelnost. Tak je to!“

„Povězte mi, prosím, co to znamená,“ řekla Alenka.

„Tak mluví rozumné děvče,“ udobřil se Valihrach. „Slovem »Neproniknute ln o s t« myslím jen to, že jsme toho o té věci už dost napovídali a že by ses sama měla ozvat, co chceš dál dělat, do smrti tu snad zůstat nechceš?“

„Na jedno slovo to znamená hodně,“ dumala Alenka.

„Když mi nějaké slovo udělá takový kus práce,“ řekl Valihrach, „vždycky mu připlatím.“

„No ne,“ samým úžasem se Alenka na víc nezmohla.

„To bys koukala,“ Valihrach vrtěl vážně hlavou na obě strany, „když si ke mně v sobotu navečer přijdou pro výplatu.“

(Zeptat se ho, čím je vyplácí, to si Alenka netroufala; a já vám to tedy taky nepovím.)

„Jak se zdá, vy umíte každé slovo důmyslně vyložit,“ řekla Alenka. „Povězte mi, prosím, co znamená báseň »Tlachapoud«.“

„Nejprve si ji poslechnu,“ řekl Valihrach. „Já ti vyložím všechny básně, jaké kdy byly vymyšleny, a ještě spoustu těch, co vůbec ještě vymyšleny nejsou.“

Vypadalo to slibně, a tak Alenka spustila:

Je svačvečer. Lysperní jezelení
se vírně vrtáčejí v mokřavě.
Vetchaří hadroušci jsou roztruchleni
a selvy syští tesknoskuhravě.

„Střez se, střez Tlachapouda, milý synu,
má tlamu zubatou a ostrý dráp.
Pták Zloškrv už se těší na hostinu,
vzteklitě číhá na tě Pentlochňap.“

Meč Šaršoun vytrh, pevně sevřel v dlani
a v lese stopoval ty chvostnatce,
pak pod strom Tumtum used v zadumání
a hotovil se k divé šarvátce.

A když tak zachmurděně odpočíval,
tu z huňastého lesa Tlachapoud
tam vtrhl šumohvizdně jako příval
a s vrňoukáním chtěl ho napadnout.

Ráz naráz sekal, šmik! šmik! v stínu stromů
Šaršounem mával stále lítěji,
až hlavu uťal mu a potom domů
se harcoslavně vrátil s trofejí.

„Pojď na má prsa, však to byla tůra
s tím Tlachapoudem, chlap jsi od kosti.
Oj nádhernajs, oj bašta. Hoja! hurá!“
a pochruhával samou radostí.

Je svačvečer. Lysperní jezeleni
se vírně vrtáčeji v mokřavě.
Vetchaří hadroušci jsou roztruchleni
a selvy syští tesknoskuhravě.

„Všelicos mně sice napadá,“ řekla Alenka, když dokončila přednes, „ale
nevím, co si z toho mám vybrat! Někd o tam něco zabil, to je jisté –“
„Je tam spousta těžkých slov,“ řekl Valihrach. „S v a č v e č e r« je ta do-
ba po svačině, kdy se peče něco dobrého na večer.“

„To by šlo,“ řekla Alenka, „a co je »l y s p e r n ý«?“
„Inu »l y s p e r n ý« je lysý a čiperný. To máš jako kufřík – do jednoho
slova napěchuješ dvójí význam.“

„Už rozumím,“ řekla zamyšleně Alenka. „A co »j e z e l e n í«?“
„Inu, to jsou trochu jezevci – a trochu jeleni.“

„Ti asi vypadají divně.“
„To vypadají,“ řekl Valihrach, „hnízdí pod slunečními hodinami – a živí
se sýrem.“

„A co je »v í r n ě v r t á č e t«?“
„To je tolik jako vířit, vrtat a otáčet se jako nebozez.“
„A »m o k ř a v a« je snad trávník kolem slunečních hodin, ne?“ Alenku
překvapilo, že na to sama kápla.

„A mokřý je asi proto –“
„–že tam na stráni hodně prší,“ dořekla za něho Alenka.
„Správně. A »v e t c h a r ý« je vetchý a charý (už zase takový slovní kuf-
řík). A »h a d r o u š e k« je vyzáblý opelichaný papoušek s nadrchaným pe-
řím – jako nějaký živý hadr.“

„A co, »s e l v a«?“ řekla Alenka. „Nerada vás tolik obtěžuju.“
„Inu, »s e l v a« je trochu sele, trochu želva, aspoň se mi tak zdá.“
„A co »s y š t ě t«?“

„To je tolik jako syčet a svištět a uprostřed toho ještě zvuk, jako když
kýchneš; však to možná – tamhle v lese – sama uslyšíš – a až to uslyšíš,
budeš toho mít dost.“

„Jestli se někdy shledáme, tak tě nepoznám,“ zavrčel Valihrach a podal
Alence prst. „Jsi stejná jako druží.“

„Po tváři se pozná člověk,“ zamyšleně řekla Alenka.
„Právě to mi u tebe vadí,“ řekl Valihrach. „Tvář máš jako každý jiný –
dvě oči tady –“ (palcem jí naznačil ve vzduchu, kde je má), „uprostřed nos
a dole ústa. Pořád totéž. Kdybys tak měla obě oči na jedné straně nosu –
nebo ústa nahoře – hned by to bylo lepší.“

ČÁPI UŽ NEMAJ STÁNÍ

ZPÍVÁ KAREL GOTT

HUDBA: KAREL SVOBODA

TEXT: JIŘÍ ŠTAIDL

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1970

Moderato
 E^b

1. Vkrá - dá, - podzim se nám vkrá - dá, - sklá - dá
 2. Plou - ží, podzim se knám plou - ží, - ou - ží,

- listí na má zá - da. - Hejno vran o-pouští náš
 - dech se ve mně ou - ží. Zvoní nám konec letním

lán. Čápi už ne-maj stá - ní a já bár-ku shá - ním.
 hrám.

- Hlás- ný - z věže pouští zprá- vu zlou, -

bás- ník - volá ná-hle svý- mi rád- ky lé - to zpát- ky.

Fine *G7* *Cmi* *D.S.al Fine*

OZVĚNA

ZPÍVÁ JOSEF LAUFER

HUDBA: JOSEF KOLÍN / TEXT: JOSEF LAUFER

© PANTON, PRAHA 1970

FOTO PAVEL VÁCHA

Oz-vě-nou má slo-va ská-la vrá - tí,
Zpívat bu-dem tu, co dí-tě zpí - vá,
o- zvěnou pak dí-vat bu-dem

vítr zprávu dá ti. K té ská-le můžeš jít, najdeš mě tam
se jak má-lo zbý - vá. Kdlaním dlaně dát, tichým slovem

snít, tam lásku svo-ji můžeš smo-jí lás- kou pít. -

ústa, která touží ús - ta hrát. Spousty nových ba-
An- dělům bez lů-

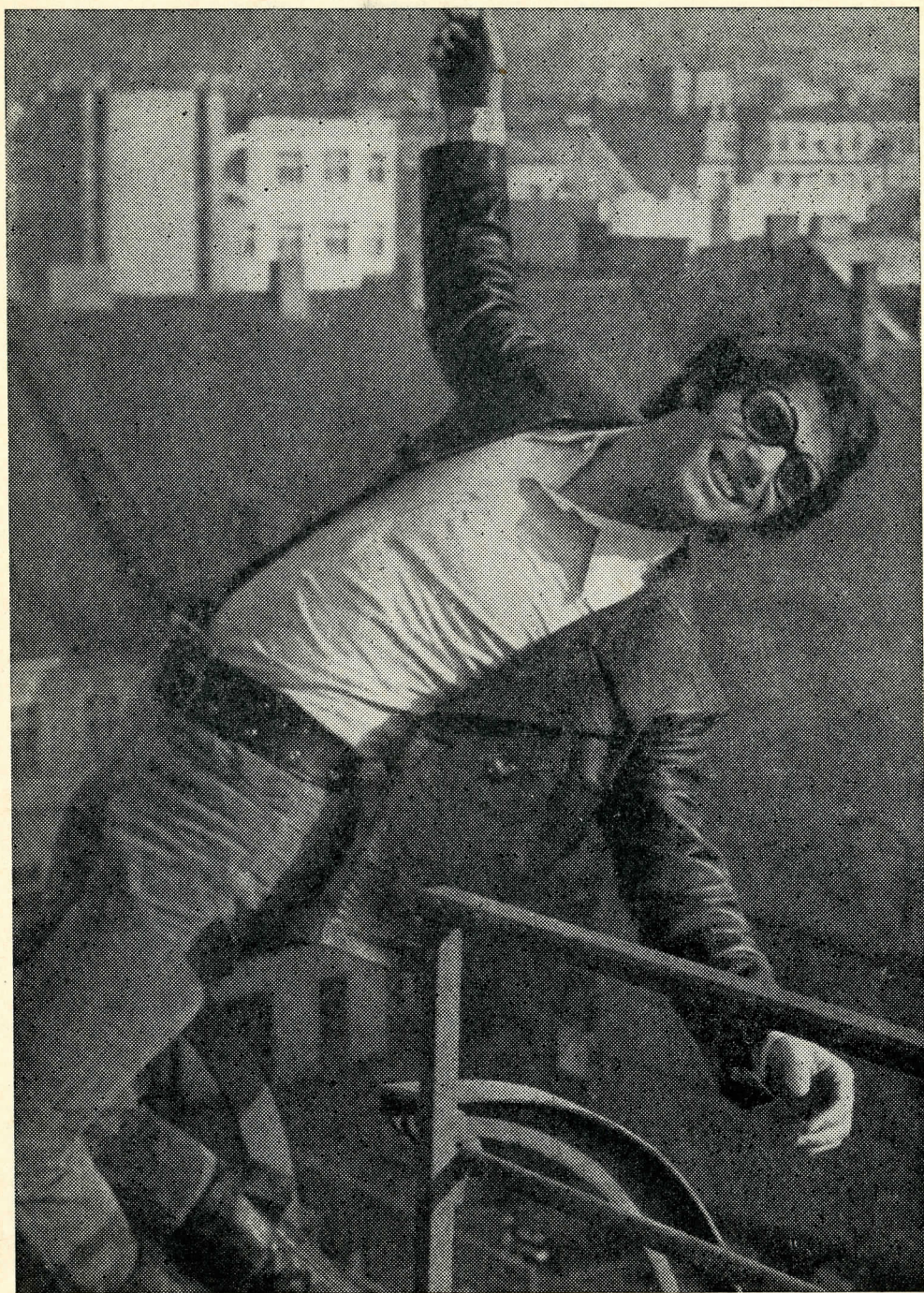
- rev na očích - na-vrátí nám od - lo- žený smích.
- na ne-hodlám - zpo-ví-dat se o tom, že rád mám.

Stejně jako dřív se budem rdít, stejně jako dřív
Dost už bylo bás - ní pl-ný chrám, zpátky na tu ská-

- mů-žem chtít - lásku, o ja- ké se v chrámech zpí - vá:
- lu za-vo-lám. Ozvěnou má slova ská-la vrá - tí,

ta-kovou v ja- ké se anděl skry - vá a kouzlem tajem-
ozvě-nou pak ví-tr zprávu dá ti, že dlaním dlaně chci

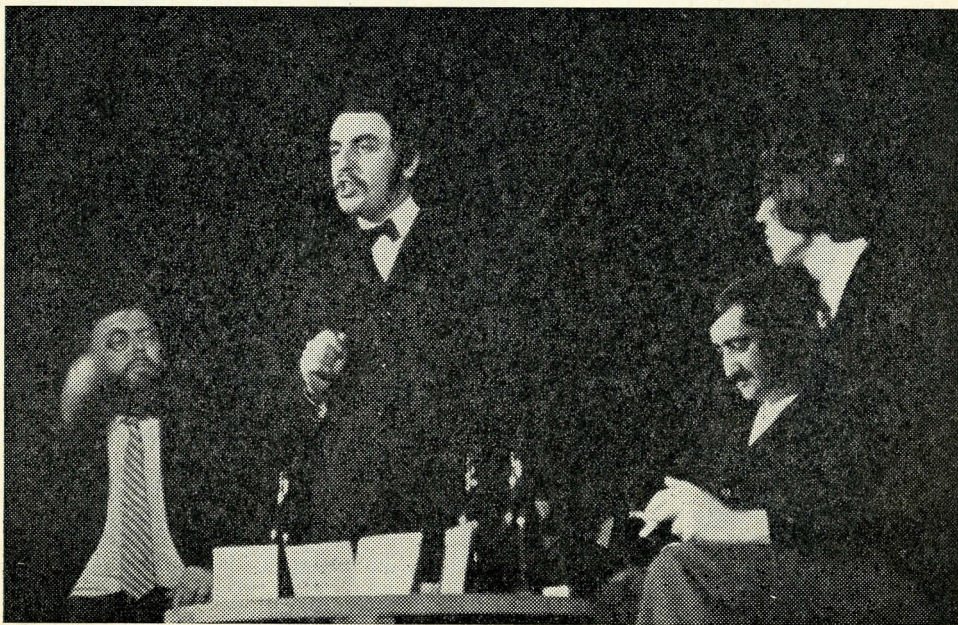
ným vdechl by nám rým z básně písmem ne-vi-di-tel - ným.
dát, tichým slovem hrát ústa, která touží ús - ta brát. Rep. al Fine

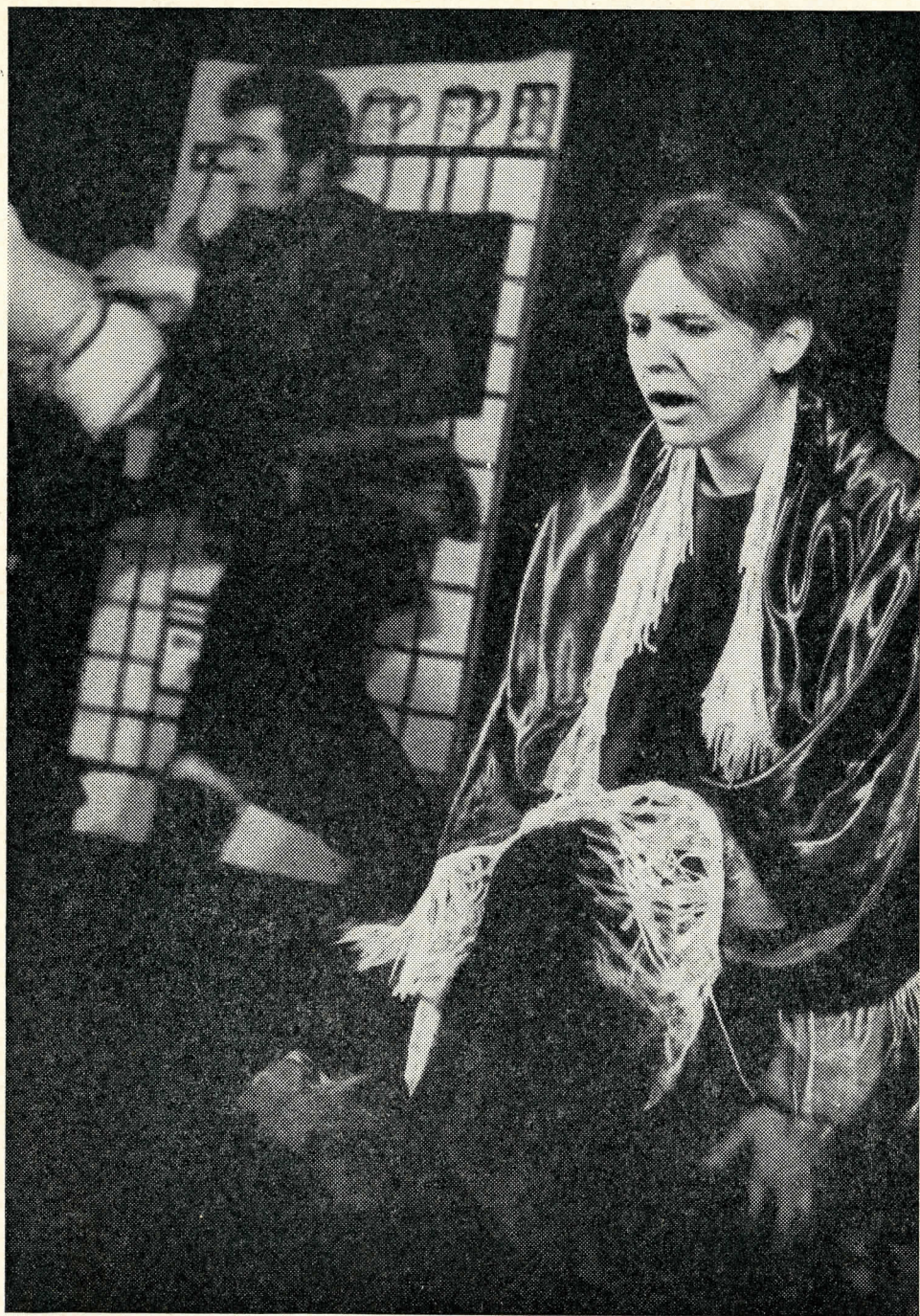

NEBĚHEJ MI TADY NAHÁ

UVEDLO DIVADLO DOSTAVNÍK, FOTO V. SOCHŮREK

TAM ZA TRATÍ

ZPIVÁ JIŘÍ ŠTĚDRŮN

HUDBA: GILBERT BECAUD / TEXT: VLADIMÍR POŠTULKA

© 1966 BY EDITIONS LE RIDEAU ROUGE, PARIS

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1969

Slowly

D G D A7 D D G D E7

Dřív než se ptá-ci pro-budí tam za tra- tí, dřív než-li ro-sa zasu-tí tam za tra-

A D7 G Gmi D

tí, dřív než-li den ob-sa- dí trůn, než usne lu-na v poduš-kách dun, ně-co se

G D D A7 D G A7 D

sta-ne dív- ko krásná, - tam za tra-tí. Če-ká nás

D G D A7 D D G D E7

tma a hebký mech tam za tra-tí, ruku mi dej a věst se nech tam za tra-
jenom to, co chceš tam za tra-tí, a žád-ná vel-ká krásná lež tam za tra-

A D7 G

tí, nechej se věst, nesmíš se bát, ne-ří-kej ne a ne-říkej snad, nic ti tak
tí. Panen-ku ne-ber, s bohem jít dáš, už se kní ni-kdy nevrátíš, až pro-ži-ješ

D G D A7 D G D A7 D

dív- ko chvíli dlouhou ne-u- krá- tí. Neptej se,
jed- nu chvíli krátkou tam za tra- tí. Dřív než se

D G D A7 D G D E7

co se dě-lat má tam za tra-tí, dělej co chceš, je stejné tma tam za tra-
ptá-ci probu- dí tam za tra-tí, dřív než-li ro- sa za-stu-jí tam za tra-

A D7 G

tí, možná ti vá-nek radu dá a-ne-bo mech a-ne-bo já, na něco
tí, dřív než-li den ob- sadí trůn, než usne lu-na v poduš-kách dun, něco se

D G D A7 D G D

přijdeš, dívko krásná, tam za tra-tí. Už se krátí, - už se
stane, dívko krásná, tam za tra-tí.

D G D A7 D G D

krátí - doba snů - a zá - vra-tí, snad se vrátí, snad se

D G D A7 D G D G D

vrátí - dneska tam - za tra-tí. Smíš dě-lat - tí. - -

D.S. al. Q. Coda

CODA

ATLANTIS

HUDBA: JINDŘICH BRABEC

TEXT: JIŘINA FIKEJZOVÁ

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA—BRATISLAVA 1970

Mosso
Dmi Gmi A Dmi

1. Atlantis ce-lá bí-lá, slunce žár, ticho v zahra-dách.
2. Nad vo-da-mi už svítá, ranní zvon, vzru-že-ný má hlas.

Dmi E7 A Gmi

De-vá - tá vl-na smy-la žal i strach, žal i strach. Modro nad Atlan-
Tajný kód srdce chy-tá: Už je čas, už je čas. Atlan-ti-du svou

C7 A7 Dmi b^b

ti-dou, kam se po-dí - vám, píseň vol - ných o-bla-ků
hle-dám, ten zmi-ze-lý ráj, noc a svi - ce do-ho-fí,

G7 C F

o tom zázra-ku znám, já ji znám. Vá - bí mě plout, i kdy-by
z hlubin no-fí se báj,

B^b C7 F C7 F

mé - mu blou-dě - ní se do tváře ví - tr smál, vá - bí mě

E^b C7 F

plout za živým snem, co zů-stal dál. i když se jen chvíli zdál. Touha

F7 E^b Gmi

má, bí - lý pták, křídla spá - le - ná, - At - lan - tis, lás - ka

C7 C7 F Dmi

má, má zem vzdá - le - ná, vzdá - le - ná. - Vá - bí mě plout za živým

B F C7 F

snem, co zů - stal dál, i když se jen chví - li zdál. -

NA SEDM STRUN BUDU HRÁT

HUDBA A TEXT: BOB CREWE A BOB GAUDIO

ČESKÝ TEXT: ZDENĚK BOROVEC

© 1967 BY SATURDAY MUSIC INC. AND SEASONS FAUR MUSIC CORP.,
NEW YORK

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1970

FOTO V. SOCHŮREK

Na se-dm strun budu hrát - o srdci prázdňm jak člun -
2. prázdňm jak člun, - o srdci prázdňm jak prám, -
3. strun budu hrát o lásce dlouhý jak věk, -

E^b9 *A^b*

za svi-tu stříbrnejch lun, až padne ro-sa a chlad, u-sed-nu
 a-le jsem rád, že ho mám, kde jinak mě-la bys trůn? O tom, co
 na kterou ne- na-jdu lék, kte-rá je zkrátka můj pád, však přesto

A^bmi *E^b* *F7*

v stínutých vrat a ja- ko ne-známej hráč i pro tvůj úsměv i pláč
 mů- že se stát, a co se ne-sta-ne, žel, o tom, jak rád bych tě měl,
 vroucně a rád pod ok-nem tvým zas a zas o lás-ce dlouhý jak čas

A^bmi6 *E^b* *E^b*

na se- dm strun budu hrát. 2. O srd- ci strun budu hrát.
 na se- dm
 na se- dm

A^bmi *A^b* *A^bmi* *A^b* *A^bmi* *A^b* *E^b+* *E^b6* *E^b+* *E^b6* *E^b+* *E^b6* *A^bmi* *A^b* *A^bmi* *A^b*

A^bmi *A^b* *E^b+* *E^b6* *E^b+* *E^b6* *C^{40b}* *Cmi7* *Fmi7*

A pak ti plách - nu do první

B^b7 *E^b* *Cmi7*

hospo - dy, vínem to splách- nu, tím darem příro - dy - to všechno

Fmi7 *B^b7* *E^b6* *Cmi7* *Fmi7*

splách-nu, utra-tím tak, co mám a zlomen v pů - li a zase

B^b7 *E^b* *Cmi7* *Fmi7*

y rozkladu proti své vů - li ktobě se přikra-du a ještě delší pí-

D^b7 *D^b7* *B^b7* *D.S. al P* *Fmi7* *CODA*

- seň, ještě delší - 3. na sedm plách- nu do první

B^b7 *E^b* *Cmi7*

hospo- dy, vínem to splách- nu, tím darem pří-ro - dy to všechno

Fmi7 *B^b7* *E^b* *Cmi7* *do ztracena*

splách - nu, u-tra - tím tak, co mám. - A pak ti

HOROSKOP

ZPÍVÁ HELENA VONDRÁČKOVÁ

HUDBA: ALDO FRANK / PŮVODNÍ TEXT: YVES DESSCA

ČESKÝ TEXT: ZDENĚK RYTÍŘ

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1970

FOTO V. SOCHŮREK

Horoskop z bou-dy pou-to- vý, na všechno vám ones od- po- ví,
Horoskop z bou-dy pou-to- vý, horoskop ten se ne- my- lí,
Horoskop z bou-dy pou-to- vý, horoskop, jenž vás u-klid- ní,
Horoskop z bou-dy pou-to- vý, horoskop vám vždy po-ra- dí,

pa-poušek sám ho vy- lo- ví, lístek rů-žo-
po-va-hu má- te so- lid- ní, spoustu šťastných

vý, jen co hvězdy ví, dobré vždy stří- dá zlým,
dní, nejste ne-vlád- ný, jak sázet po- ra- dí,

a tak vás po- bí- zím, kdo první po- hne o- su- dím
ne-mo-ci od- ra- dí a počet dě- tí pro- zra- dí,

Pojďte blí-že, šel tudy jeden pán, ná-ho- dou. A já
vím, že našel, jak osud psal, lásku svou. Pojďte,
blí-že, dívka teď tu- dy šla ná-ho- dou. A já
vím, že našla, jak osud psal, lásku svou. Pojďte,

to teď čeká vás, to teď čeká vás,

to teď čeká vás, pojďte blí- že, šel tudy s dívkou
vím, že na- šli jak osud

pán ná- ho- dou. A já svou, lás-ku svou.
psal lás-ku.

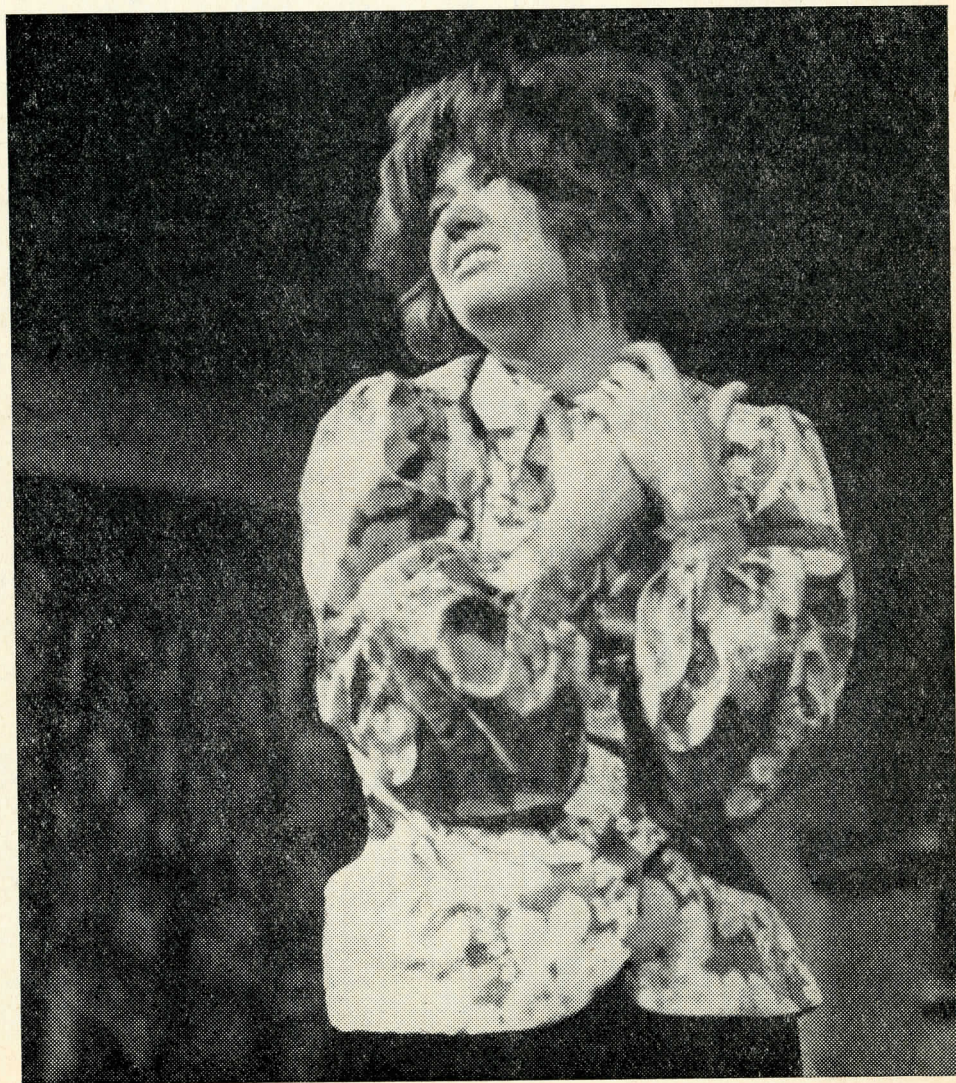
Horoskop z bou-dy pou-to- vý, ten vás,

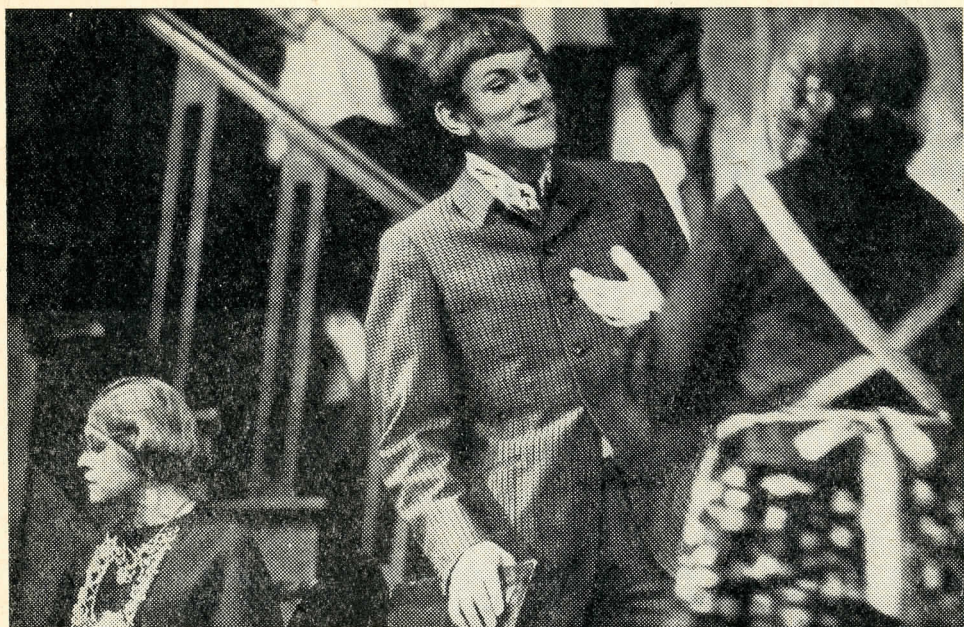
ČINOHERNÍ KLUB UVEDL

KOSMICKÉ JARO

L. SMOČKA

FOTO V. SOCHŮREK

TRAMVAJÁKEM PO SVÉ VŮLI

HUDBA: JOSEF KOLÍN

TEXT A ZPÍVÁ: JOSEF LAUFER

© PANTON, PRAHA 1970

Tempo di medium beat

1. "Pí-lí co nej-dál - dojdeš, synu můj, sí-lu u-cho-vej
 2. Zá-jem ro-dič můj - o mě proje-vil, dbával stěj co stěj
 3. Strávit život svůj - ve stoje u pák, tá-tu domů vézt

- si a svět jet vůj." To vím, to mi kdy-si otec děl,
 - abych po něm byl, to vím. Jmé-nem stá-tu zaměst-nán,
 - jako tramva-ják. A jak bych se hr-dě vypí-nal,

- bí-lou vrá-nu ze mě chtěl. Smů-la jen, že nevě-děl,
 - v sej-fu hlí-dal tajný plán, vrát-ný jednu
 - drobný pe-níz vy-bí-ral,

1. F#7
 - v čem je hák - páskou pře-pá-sán, - že je taky pán.
 šťastně u-mí-ral - 2. F#7 - si jako pták.

Tajně v še-ru de-pa jsem si přál, tajně
 přál. - jak jsem tak u zadní brá-ny stál, ó stál.

HERODES KRÁL

HUDBA: JOSEF KOLÍN

TEXT A ZPÍVÁ: JOSEF LAUFER

© PANTON, PRAHA 1970

Tempo di slow beat

mp Tma stíny rozdá- vá, loutna má dohrá- vá a já ti do-
vím, ti do-povím, ti do-po-vím ten rým. Má píseň vypráví
sousední
o jednom bezpráví, jak král klel ne-besům, že jeho dům ne- vlastní
dřív než se roze-dní, ten král se útok bral, by vyhledal a matce
trůn, pro- rokův trůn. Do ze- mě
vzal, co Bůh jí dal, pro- ro-kův trůn co Bůh jí dal.
Ta anděl-ské má zje- ní, má zje-ve- ní.
Prý až do E-gyp- ta s dítkem ať pospí- chá prý král
zplodil hřích všem matkám v náru- čích dítkám
se bude mstít, robáčkům mstít a v hnevu chtít,
pak hlavy stal, hněv boží vzplál Jak je to chtít jim život vzít. Král hrozný
dál? Zmírá král, umírá král, umírá král,
u-mí- rá král, He-ro-des král.

K TÁBORÁKU

DÁLKA

HUDBA I TEXT: WABI RIVOLA

Plynule

Dál-ka tě vo-čích za-bo-lí, když o-pustíš rod-né ú-do-lí, zašně-ruj svo-ji bo-tu tou-la-vou - za pe-cí nemáš slunce nad hla-vou, zašně-vou, Refr. ví-tr ti dálkou zavo-ní, dálka tě vo-čích za-bo-lí.

HANA HEGEROVÁ / FOTO V. SOCHŮREK

SEĎ A TIŠE POSLOUCHEJ

HUDBA, TEXT A ZPÍVÁ: PETR ULRYCH

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA-BRATISLAVA 1970

FOTO ALEXANDR JANOVSKÝ

Medium with a beat

Solo Přestaň se teď chvíli smát, *sbor:* sed' a ti-še po-slou-chej, *solo:* co ti bu-du po-ví-dat. *Sbor:* Sed' a-ne-bo *solo:* bu-du zlej. Nezkaz tenhle den, dnes to musí být. Pojd' pryč z žedých stěn, pojd' sem a nech se, nech se po-lí-bit. *Sbor:* Nech se, nech se po-lí bit.

Přestaň se teď chvíli smát, sed' a ti-še po-slou-chej, co ti bu-du po-ví-dat, sed' a-ne-bo bu-du zlej. Jestli nechceš jít, - tak já půjdu sám, - i když správně tušíš, - že se vrátím za-se kvám, - že se vrátím za-se kvám, - že se vrátím za-se kvám.

CODA Nech se, nech se po-lí-bit.

DEVĚT A PŮL KLOBOUKU

ZPÍVÁ JOSEF LAUFER

HUDBA: JOSEF KOLÍN / TEXT: JOSEF LAUFER

© PANTON, PRAHA 1970

Vivo
E

Už nehodlám černou brý- lí se dí- vat, už nehodlám

Ami G C

- o jedné ber - li si zpívat. Na dlaň mi dej - te, na tabák

Ami D G C

- a do klobou - ku půl-níklák, nadlaň mi dej - te, na ta- bák

Ami D G H7

-- a do klobou - ku půl-ni-klák. Jiný vyhledám ráj.

E *Ami* E

1. Tolarů mám devět a půl klobou-ku, je ze mě pán
2. Teď louku mám bez pa-sá - ží a schodů už ne-žebám

Ami G C

- koupím vo - ňavou louku: tam hlavu ze - mí podložím
u ho-te - lových schodů: Nadlaň mi da - li na tabák

Ami D G C

-- a staré bo - ty odlo - žím, tam hlavu ze - mí podlo- žím
a do klo-bou- ku půlni - klák, na dlaň mi da - li na ta- bák

Ami D H7

- a staré bo - ty odlo- žím. Ta-kový bu-de můj ráj. -
a do klobou- ku půlni-klák, Vy-žebřaný mám ráj. -

E A H7 E

A ty dál už neputuj, mo-krá louka tě lá - ká.

E A H7

A ty staré boty zuj, u mě mů-žeš spát, -

1. E D

2. E D

dlou-ho spát. spát, dlou-ho spát.

Rep. perendosi ad lib.

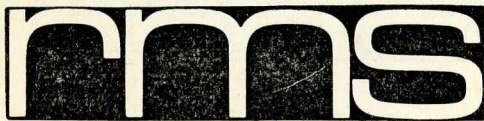
Z PANTONU...

Z gramofonové produkce PANTONU připomínáme ještě LP desku Josefa Laufra (Zpátky už mne nevolej, Devět a půl klobouku, Tulák, Kotě v bazénu atd.) – 01 0208 mono, 11 0220 stereo.

Z edice Písničky do kapsy doporučujeme č. 52 (Malé šípy, Zahrada snů, Admirálská, Kapka jedu, Harlekýn, To se ví, Bob Hands, Oči), č. 53 (Stůj, Zem, kterou mám rád, Hledám rým ke slovu lilie, Nech se obejmout, Koukej, déšť, Zákaz vycházení, Čekám, Bene, bene, bene). Dále č. 54 (Hej, kam kráčíš?, Tak to můžeš tady mít, Podivná hodina, Tvůj spánek, Staré album, Na shledanou, Jen zamkni dům, Sunny, Já tě kárám). V Trampské romanci č. 6 najdete písničky Pod širák, Můj koníčku, Můj wigwam, Tulácká romance, Děvče, jsem námořník, Kluci, hledám kapitána, Slib mi, že nebudeš plakat, a další. V čísle 7 si zazpíváte při kytáře písničky Lupení, Kanoé, Zlaté dno, Krásná Isabel, Na osadě hráli, Ztracená stopa, Až budu sám, atd.

Můžeme Vám nabídnout knižní publikaci o nejpopulárnější anglické skupině BEATLES: Beatles v písních a obrazech. Tato kniha, převzatá z anglického originálu, obsahuje 150 fotografií, 100 originálních textů, zajímavé reprodukce a je vytištěna na křídovém papíře.

NA OBÁLCE MILUŠE VOBORNIKOVÁ. FOTO SOCHŮREK

repertoár malé scény

Vydává Orbis, n. p. Redakce: Jiří Beneš (ved. redaktor), Pavel Bošek. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Technická redakce: Jana Zubíková. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, tel.: 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, n. p. závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku Kčs 3,—. Toto číslo odevzdáno tiskárně v červnu 1970.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍMĚ.

© Orbis 1970

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

TAK TO MOŘE TADY MÍT

HUDBA: JAROMÍR VOMÁČKA / TEXT: JIŘÍ VITINGER

© PANTON, PRAHA 1969

Tempo di foxtrot

D *A7*

1. Bý-va-lo prý u nás mo-ře, Říp stál zrovna vprostředku, když zarazil

D

na té ho-ře průvod našich prapředků. Jak to na prů-vodech bý-va,

G *G#dim* *D* *H* *Emi7* *A7*

mě-li žížeň ja-ko bič. Řekli: he-le, mo-ře pi-va a hned by-lo

D *A7* *D* *A7*

prýč. Jó-hó- hó - hó, - jó- ho- ho - hó, - a mo - ře

D7 *G*

by - lo prýč. 1.-4. tak to mo - ře, tak to

D

mo - ře, tak to mo - ře ta - dy mít, to by se nám,

Ami7 *D7* *G6* *D7*

to by se nám, to by se nám zač - lo žít... A-le kde to

Quasi mazurka

1.2 *C* *A7* *1.3* *G* *A7* *mp* *D*

mo - ře vzít? - vzít? *Forlanto: Vyzva*
k celému národu. 4. Kdy-by kaž-dej

A7

Čech dal džbánec vlažný vo-dy se so-lí, zbu-du-jem si o-ce-á-nek

D *D7*

nejkrásnější vo-ko-lí. Pak na-pí-šem do čítá-nek, že tam někde,

Tempo 1.

G *C dim* *D* *H* *Emi7* *A7* *D* *Rep. D.S.al* *CODA*

co je Aš, šplouchá tichej o-ce-á-nek, malej, a-le náš. - vzít?

JAROMÍR VOMÁČKA, SKLADATEL SE SMYSLEM PRO HUMOR.
(NA VAŇKOVĚ SNÍMKU S MILENOU ZAHRYNOWSKOU)

rms

Sonja Salvis
(Švýcarsko)
zpívá s orchestrem
Gustava Broma